

opusdei.org

Papa Francesc: "S'ha de revalorar el prometatge"

El Papa Francesc continuant amb la catequesi sobre la família dedica una audiència a parlar del temps de prometatge, una etapa que segons el Papa "és necessari revalorar"

28/05/2015

Audiència, Dimecres 27 de maig de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuant amb aquesta catequesi sobre la família, avui m'agradaria parlar del prometatge. El prometatge –la mateixa paraula ho diu– té relació amb la confiança, la sinceritat, la fiabilitat. Confiança en la vocació que Déu dóna, perquè el matrimoni és en primer lloc la descoberta d'una crida de Déu. Realment és bonic que avui els joves puguin triar casar-se basant-se en un amor recíproc. Però la llibertat de l'enllaç requereix una harmonia conscient de la decisió, no només una simple comprensió de l'atracció o del sentiment, d'un moment, d'un temps curt... necessita seguir un camí.

El prometatge, en altres paraules, és el temps durant el qual tots dos són cridats a fer una bona feina en l'amor, un treball participat en comú, que busca l'aprofundiment.

Es descobreix conjuntament, és a dir l'home “aprèn” com és la dona

coneixent aquesta dona, la seva promesa; i la dona “aprèn” com és l'home coneixent aquest home, el seu promès. No subestimem la importància d'aquest aprenentatge: és un bon esforç, i el mateix amor ho exigeix, perquè no és només una felicitat despreocupada, una emoció encantada... La narració bíblica parla de tota la creació com un bon treball de l'amor de Déu; el llibre del Gènesi diu que «*Déu va veure tot el que havia fet i va veure que era molt bo*» (Gen 1,31). Només quan va acabar, Déu “va descansar”. Amb aquesta imatge entenem que l'amor de Déu, que va crear el món, no va ser una decisió improvisada. No! Va ser un treball bonic. L'amor de Déu va crear les condicions concretes d'una aliança irrevocable, sòlida, destinada a durar.

L'aliança d'amor entre l'home i la dona, aliança per tota la vida, no

s'improvisa, no es fa d'un dia per l'altre.

No és el matrimoni exprés: cal treballar en l'amor, cal fer camí. L'aliança de l'amor de l'home i de la dona s'aprèn i es poleix. Em permeto de dir que és una aliança d'artesanía. Fer de dues vides una única vida, és també quasi un miracle, un miracle de la llibertat i del cor, confiat a la fe. Potser hauríem d'esforçar-nos més en aquest aspecte, perquè les nostres "coordenades sentimentals" ens han portat a una mica de confusió. El qui pretén voler-ho tot de pressa, després cedeix també en tot –i de pressa– a la primera dificultat (o a la primera ocasió). No hi ha esperança per la confiança i la fidelitat del do de si mateix, si preval el costum de consumir l'amor com una mena d'"integrador" del benestar psico-físic. L'amor no és això! El compromís es centra en la voluntat de guardar conjuntament una cosa

que no es podrà vendre o comprar mai, trair o abandonar mai, per molt temptadora que sigui l'oferta. Déu també, quan parla de l'aliança amb el seu poble, ho fa algunes vegades en termes de compromís. En el Llibre de Jeremies, parlant al poble que s'havia allunyat d'Ell, li recorda quan el poble era la "promesa" de Déu i diu: *«Em recordo de tu, de l'afecte de la teva joventut, de l'amor quan t'havies compromès»* (2, 2). I Déu ha fet aquest camí de compromís; després fa també una promesa: ho hem sentit a l'inici de l'audiència, en el Llibre d'Osees: *«Et faré la meva esposa per sempre, et faré la meva esposa en la justícia i en el dret, en l'amor i en la benvolença. Et faré la meva esposa en la fidelitat i tu coneixeràs el Senyor»* (2, 21-22). És un llarg camí que el Senyor fa amb el seu poble en aquest procés de compromís. Finalment Déu es casa amb el seu poble en Jesucrist: es casa en Jesús la seva Església. El Poble de Déu és

l'esposa de Jesús. Però quin camí més llarg! I vosaltres italians, en la vostra literatura teniu una obra mestra sobre el prometatge [Els Nuvis]. És necessari que els nens la coneguin, que la llegeixin; és una obra mestra on s'explica la història dels nuvis que han sofert tant, han fet un camí ple de tantes dificultats fins arribar al final, al matrimoni. No abandoneu aquesta obra mestra sobre el prometatge que la literatura italiana us ha ofert a vosaltres. Endavant, llegiu-lo i veureu la bellesa, el sofriment, però també la fidelitat dels promesos.

L'Església, en la seva saviesa, guarda la distinció entre ser promesos i ser esposos -no és el mateix- especialment en vista de la delicadesa i de la profunditat d'aquesta realitat. Vetllem en no menystenir a la lleugera aquest savi ensenyament, que s'alimenta també amb l'experiència de l'amor conjugal

viscut feliçment. Els símbols forts del cos tenen les claus de l'ànima: no podem tractar els llaços de la carn a la lleugera, sense obrir alguna ferida duradora en l'esperit (1 Cor 6,15-20).

Per descomptat, la cultura i la societat actual s'han tornat més aviat indiferents a la delicadesa i a la seriositat d'aquest passatge. D'altra banda, no es pot dir que siguin generoses amb els joves que tenen la intenció seriosa de tenir una casa i portar fills al món! Més aviat, sovint posen mil obstacles, mentals i pràctics. El prometatge és un camí de la vida que ha de madurar com la fruita, és un camí de maduració en l'amor, fins al moment que es converteix en matrimoni.

Els cursos prematrimonials són una expressió especial de la preparació. I nosaltres veiem tantes parelles, que potser vénen als cursos contracor, "Aquests sacerdots ens fan fer un

curs! Però, per què? Si nosaltres ja ho sabem!"... i hi van a contracor. Però després estan contents i ho agraeixen, perquè de veritat han trobat l'ocasió –sovint l'única!– per reflexionar sobre la seva experiència en termes no banals. Sí, moltes parelles estan juntes tant de temps, també en la intimitat, a vegades convivint, però no es coneixen realment. Sembla estrany, però l'experiència demostra que és així.

El camí de preparació al matrimoni s'ha d'establir des d'aquest punt de vista, servint-se també del testimoni senzill però intens de cònjuges cristians. I basant-se també en el que és essencial: la Bíblia, descobrint-la junts, d'una manera conscient; la pregària, en la seva dimensió litúrgica, però també en aquella “pregària domèstica”, viscuda en família, els sagraments, la vida sacramental, la Confessió,... per la qual el Senyor ve a habitar en els

nuvis i els prepara a acollir-se veritablement l'un a l'altre "amb la gràcia de Crist"; i la fraternitat amb els pobres, amb els qui tenen necessitats, que ens porten a la sobrietat i a compartir. Els nuvis que s'esforcen en això creixen ambdós i tot això porta a preparar una bella celebració del Matrimoni d'una manera diferent, no mundana sinó de manera cristiana! Pensem en les paraules de Déu que hem sentit quan Ell parla al seu poble com el nuvi a la núvia: «Et faré la meva esposa per sempre, et faré la meva esposa en la justícia i en el dret, en l'amor i en la bondat. Et faré la meva esposa en la fidelitat i tu coneixeràs el Senyor» (Os 2,21-22). Que cada parella de nuvis pensi en això i que l'un digui a l'altre: "Et faré la meva esposa, et faré el meu espòs". Espereu aquest moment; és un moment, és un trajecte que va lentament endavant, però és un camí de maduració. Les etapes del camí no

es poden cremar. La maduració es fa així, pas a pas.

El temps del prometatge es pot convertir realment en un temps d'iniciació, a què? A la sorpresa! A la sorpresa dels dons espirituals amb què el Senyor, a través de l'Església, enriqueix l'horitzó de la nova família que es prepara a viure amb la seva benedicció. Ara us convido a pregar a la Santa Família de Nazaret: Jesús, Josep i Maria. Pregueu perquè la família faci aquest camí de preparació; pregueu pels promesos. Preguem a la Mare de Déu tots junts, un Ave Maria per tots els promesos, perquè puguin entendre la bellesa d'aquest camí vers el Matrimoni. [Ave Maria....]. I als promesos que són a la plaça: "Bon camí de prometatge!".

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/es-necessari-
revalorar-el-prometatge/](https://opusdei.org/ca/article/es-necessari-revalorar-el-prometatge/) (31/03/2026)